

กฎแห่งกรุงปักกิ่ง
(The Beijing Rules)

หรือ

กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติ
ว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่
คดีเด็กและเยาวชน
(United Nations Standard Minimum Rules
for the Administration of Juvenile Justice)

กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติ
ว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่
คดีเด็กและเยาวชน (กฎแห่งกรุงปักกิ่ง)

คำนำ

ในการประชุมสภาองค์การสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดครั้งที่ ๖ ณ กรุงคาราคัส ประเทศเวเนซุเอลา ค.ศ. ๑๙๘๐ นั้น ได้มีการวางหลักขั้นมูลฐาน ซึ่งพัฒนาขึ้นสำหรับการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน ใน

อันที่จะปกป้องสิทธิมนุษยชนขั้นมูลฐานของเด็กและเยาวชนที่มีปัญหาในทางกฎหมาย กฎที่จัดทำขึ้นจึงถือเสมือนเป็นแบบอย่างของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนแก่ประเทศสมาชิกของสหประชาชาติ ที่ประชุมดังกล่าวเสนอแนะให้มีการร้องขอต่อคณะกรรมการป้องกันและควบคุมอาชญากรรม อันเป็นคณะกรรมการประจำของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคม ให้จัดทำกฎตามหลักเกณฑ์ขั้นมูลฐานดังกล่าว

หลายปีต่อมา คณะกรรมการได้ร่างกฎขึ้น โดยทำงานร่วมกับสถาบันวิจัยเกี่ยวกับการป้องกันสังคมของสหประชาชาติ สถาบันระดับภูมิภาคต่าง ๆ ของสหประชาชาติ และสำนักงานเลขาธิการแห่งสหประชาชาติ ร่างดังกล่าวได้รับความเห็นชอบในหลักการจากที่ประชุมระดับภูมิภาค ซึ่งจัดเตรียมการประชุมสภาองค์การสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ ๗ ต่อจากนั้นร่างนี้ได้รับการแก้ไขและยอมรับจากที่ประชุมเตรียมการระดับระหว่างภูมิภาค ณ กรุงปักกิ่ง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ระหว่างวันที่ ๑๔-๑๘ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๘๔

ในการประชุมสภาองค์การ ครั้งที่ ๗ ณ นครมิลาโน ประเทศอิตาลี ระหว่างเดือนสิงหาคม ถึง กันยายน ค.ศ. ๑๙๘๕ สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมได้นำเสนอกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน ซึ่งรู้จักกันในนามกฎแห่งกรุงปักกิ่ง และได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมในวันที่ ๖ กันยายน ค.ศ. ๑๙๘๕ ก่อนเสนอต่อสมัชชาใหญ่เพื่อลงมติวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๘๕ สมัชชาใหญ่ให้การยอมรับและผนวกกฎดังกล่าวไว้ในมติที่ ๔๐/๓๓

กฎนี้ได้ปรับปรุงให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายและเจตนารมณ์ของระบบคดีเด็กและเยาวชนในทุกส่วนของโลก อีกนัยหนึ่งเป็นระบบที่อยู่ท่ามกลางความหลากหลายของสภาพแวดล้อมและโครงสร้างกฎหมาย กฎนี้จัดทำสิ่งซึ่งยอมรับกันว่าเป็นหลักปฏิบัติทั่วไปที่ดีในการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชนคือเป็นเงื่อนไขขั้นต่ำที่สหประชาชาติยอมรับว่าไม่ว่าจะอยู่ภายใต้ระบบใด ก็เหมาะสมสำหรับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน บันทึกรเพิ่มเติมถัดจากข้อความของกฎนั้น มุ่งประสงค์จะให้ถือเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของเอกสารนี้ด้วย

มติสมัชชาใหญ่ที่ ๔๐/๓๓

สมาชิกใหญ่

- ยอมรับ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน กติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองกติกาสากลว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมรวมถึงตราสารสิทธิมนุษยชนอื่น ๆ ที่ เกี่ยวข้องกับสิทธิของเด็กและเยาวชน
- ยอมรับด้วยการ ปี ค.ศ. ๑๙๘๕ เป็นปีเยาวชนสากล ปีของการเข้ามารวมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ปีของการพัฒนา ปีของสันติภาพ และเป็นปีที่ชุมชนโลกให้ความสำคัญกับการคุ้มครองส่งเสริมสิทธิของผู้เยาว์ โดยมีหลักฐานปรากฏให้เห็นอยู่สาธารณะสำคัญของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิของเด็ก
- ระลึกถึง มติที่ ๔ ของที่ประชุมสภาองค์การสหประชาชาติ ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด ครั้งที่ ๖ ที่ให้จัดทำกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำ ว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน และการดูแลเด็กและเยาวชน ซึ่งสามารถใช้เป็นรูปแบบสำหรับประเทศสมาชิกได้
- ระลึกถึง ข้อตกลงของสภาที่ปรึกษาสังคมและเศรษฐกิจ ที่ ๑๙๘๔ / ๑๕๒ ประจำวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๘๔ ซึ่งผ่านร่างกฎเข้าสู่การประชุมสภาองค์การสหประชาชาติ ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด ครั้งที่ ๗ ณ นครมิลาโน ประเทศอิตาลี ระหว่างวันที่ ๒๖ สิงหาคม ถึง ๖ กันยายน ค.ศ. ๑๙๘๕ โดยเสนอมาจากการประชุมเตรียมการระดับระหว่างภูมิภาค ณ กรุงปักกิ่ง ระหว่างวันที่ ๑๔-๑๘ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๘๔
- ยอมรับว่า เนื่องจากเด็กและเยาวชนอยู่ในวัยเริ่มต้นของมนุษย์ที่กำลังพัฒนา จึงต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือเป็นพิเศษทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และการพัฒนาทางสังคม

ทั้งต้องการการปกป้องทางกฎหมายภายในเงื่อนไขแห่งสันติภาพ เสรีภาพ ศักดิ์ศรี และความมั่นคงปลอดภัย

พิจารณาว่า อาจจำเป็นต้องมีการทบทวนแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย นโยบายและวิธีการปฏิบัติ ที่เป็นอยู่ในขณะนี้ให้สอดคล้องกับมาตรฐานต่าง ๆ ตามที่กฎกำหนด

พิจารณาต่อไปว่า แม้ว่าในปัจจุบันดูเหมือนจะปฏิบัติตามมาตรฐานได้ยากเพราะสภาพของสังคม เศรษฐกิจ

วัฒนธรรม การเมืองและกฎหมายที่เป็นอยู่ แต่ถึงกระนั้นก็มีความมุ่งมั่นที่จะ กำหนดให้เป็นเสมือนนโยบายขั้นต่ำให้จงได้

๑. บันทึกไว้ด้วยความชื่นชมงานของสถาบันเอเชียและตะวันออกไกลแห่งสหประชาชาติ ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด งานของเลขาธิการ งานของคณะกรรมการควบคุมและป้องกันอาชญากรรมและงานของสถาบันต่าง ๆ ของสหประชาชาติที่ได้จัดทำกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน

๒. บันทึกด้วยความชื่นชมรายงานของเลขาธิการในการร่างกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน

๓. การประชุมเตรียมการระดับระหว่างภูมิภาค ณ กรุงปักกิ่ง ซึ่งจัดทำสรุปสาระของกฎระเบียบแล้วเสนอให้ที่ประชุมสภาองค์กรแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรม และการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด ครั้งที่ ๑ พิจารณาและดำเนินการในขั้นตอนสุดท้าย

๔. รับรองกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนซึ่งที่ประชุมสภาองค์กร ครั้งที่ ๑ เสนอมาท้ายมตินี้ และเห็นชอบกับข้อเสนอแนะของที่ประชุมสภาองค์กร ครั้งที่ ๑ ซึ่งให้เรียกกฎนี้ว่ากฎแห่งกรุงปักกิ่ง

๕. เชิญชวนประเทศสมาชิกให้ปรับปรุงกฎหมาย นโยบาย และวิธีปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎแห่งกรุงปักกิ่งโดยเฉพาะเรื่องการอบรมบุคลากรที่ทำงานกับเด็กและเยาวชนและขอให้ช่วยเผยแพร่ข่าวสารให้สาธารณชน และผู้มีอำนาจสนใจกฎแห่งกรุงปักกิ่ง

๖. เรียกร้องให้คณะกรรมการป้องกันและควบคุมอาชญากรรมช่วยหามาตรการต่าง ๆ ในอันที่จะนำกฎแห่งกรุงปักกิ่งไปปฏิบัติ โดยมีสถาบันของสหประชาชาติอันเกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือ

๗. เชิญชวนประเทศสมาชิกแจ้งให้เลขาธิการทราบถึงการดำเนินงานของกฎแห่งกรุงปักกิ่ง และรายงานผลที่กระทำไปให้คณะกรรมการป้องกันและควบคุมอาชญากรรมทราบเป็นประจำ

๘. ร้องขอให้ประเทศสมาชิกและเลขาธิการทำการวิจัยและพัฒนาฐานข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานและนโยบายที่มีประสิทธิภาพในการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน

๙. ร้องขอต่อเลขาธิการและเชิญประเทศสมาชิกให้เผยแพร่กฎแห่งกรุงปักกิ่งให้มากที่สุดเท่าที่กระทำได้ โดยพิมพ์ในทุกภาษาทางการของสหประชาชาติ รวมถึงข่าวสารรายละเอียดของกิจกรรมต่าง ๆ ในสาขาคดีเด็กและเยาวชน

๑๐. ร้องขอต่อเลขาธิการให้จัดทำโครงการนำร่องเพื่อนำกฎแห่งกรุงปักกิ่งไปปฏิบัติ

๑๑. ร้องขอต่อเลขาธิการและประเทศสมาชิกให้แสวงหาทรัพยากรอันจำเป็นต่อความสำเร็จของการนำกฎแห่งกรุงปักกิ่งไปปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการจัดหาบุคลากร การฝึกอบรม การแลกเปลี่ยนบุคลากร การวิจัยประเมินผลงาน และการพัฒนาสร้างทางเลือกใหม่ ๆ ทดแทนการใช้สถานกักกันหรือสถานฝึกอบรมแบบปิด

๑๒. ร้องขอต่อที่ประชุมสภาคองเกรสแห่งสหประชาชาติ ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ ๘ ให้ทบทวนความคืบหน้าของการปฏิบัติตามกฎแห่งกรุงปักกิ่งและเสนอแนะที่อยู่ในมตินี้ โดยจัดแยกอยู่ในวาระการประชุมเรื่องคดีเด็กและเยาวชน

๑๓. กระตุ้นเตือนองค์การที่เกี่ยวข้องทั้งหมดในระบบของสหประชาชาติ โดยเฉพาะคณะกรรมการระดับภูมิภาค ทบวงชำนาญพิเศษ สถาบันของสหประชาชาติ อันเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดองค์การของรัฐบาลต่าง ๆ และองค์การภาคเอกชนทั้งหลาย ให้ร่วมมือกับเลขาธิการใช้มาตรการจำเป็นที่จะให้มีการทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่องภายในสาขาวิชาการที่แต่ละฝ่ายมีความสามารถเพื่อนำหลักการบรรจุอยู่ในกฎแห่งกรุงปักกิ่งไปปฏิบัติ

รับรองโดยสมัชชาใหญ่
เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน
๑๙๘๕

กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน(กฎแห่งกรุงปักกิ่ง)

ภาค ๑ หลักการทั่วไป

๑. แนวความคิดพื้นฐาน

๑.๑ ประเทศสมาชิกควรหาทางส่งเสริมความเป็นอยู่ของเด็กและเยาวชนพร้อมทั้งครอบครัวให้ดียิ่งขึ้นตามเกณฑ์ของการให้ความช่วยเหลือทั่วไปของแต่ละประเทศ

๑.๒ ประเทศสมาชิกควรพยายามพัฒนาสภาพที่จะทำให้เด็กและเยาวชน ซึ่งอยู่ในวัยเสี่ยงต่อการกระทำผิดได้มีชีวิตอยู่ในชุมชนอย่างมีความหมายและมีคุณค่า โดยดูแลกระบวนการของการพัฒนาการศึกษาให้ปลอดจากอาชญากรรมและการกระทำผิดให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้

๑.๓ จะเอาใจใส่ใช้มาตรการทางบวก ส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชน โดยนำทรัพยากรของชุมชน ได้แก่ ครอบครัว อาสาสมัคร กลุ่มบุคคล โรงเรียน หรือสถาบันอื่น ๆ มาใช้ เพื่อลดความจำเป็นในอันที่จะต้องใช้กฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนที่มีปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย ก็จะเอาใจใส่ใช้วิธีการที่เที่ยงธรรม มีมนุษยธรรม และมีประสิทธิผล

๑.๔ ควรถือว่าความยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชนเป็นสิ่งที่ขาดเสียไม่ได้ในกระบวนการพัฒนาชาติของแต่ละประเทศ โดยอยู่ในกรอบรวมของความยุติธรรมทางสังคมสำหรับเด็กและเยาวชนทั้งหมด ดังนั้นจึงมีผลทั้งคุ้มครองเด็กและเยาวชนและรักษาความสงบสุขของสังคมในเวลาเดียวกัน

๑.๕ ควรนำกฎนี้ไปปฏิบัติตามสภาพของเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในแต่ละประเทศสมาชิก

๑.๖ การให้บริการความยุติธรรมแก่เด็กและเยาวชน ควรมีการประสานงานและพัฒนาอย่างเป็นระบบโดยมุ่งที่จะปรับปรุงและดำรงความสามารถของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการ

ให้บริการ รวมถึงเรื่องระเบียบการปฏิบัติงานวิธีการทำงาน และทัศนคติของบุคลากรเหล่านั้นด้วย

บันทึกเพิ่มเติม

แนวความคิดพื้นฐานอันกว้างขวางเหล่านี้ หมายถึง นโยบายสังคมโดยรวม ที่มุ่งจะให้สวัสดิการแก่เด็กและเยาวชนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งจะทำให้การใช้ระบบความยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชนมีความจำเป็นน้อยลงทั้งจะลดความเสียหายที่เกิดขึ้นเนื่องจากการใช้ระบบความยุติธรรม มาตรการเอาใจใส่ดูแลเด็กและเยาวชนตั้งแต่ก่อนกระทำผิดเช่นนี้ เป็นสิ่งจำเป็นของนโยบายพื้นฐานซึ่งกำหนดขึ้นเพื่อทำให้ความจำเป็นของการใช้กฎหมายนี้หมดสิ้นไป

กฎข้อ ๑.๑ ถึง ๑.๓ ให้เห็นบทบาทสำคัญของนโยบายสังคมที่สร้างสรรค์ให้แก่เด็กและเยาวชน ซึ่งนอกจากได้รับประโยชน์ในด้านต่าง ๆ แล้ว ยังเป็นการป้องกันการก่ออาชญากรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้วย ส่วนกฎข้อ ๑.๔ กำหนดว่าความยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนเป็นเสมือนหัวใจของความยุติธรรมทางสังคมสำหรับเด็กและเยาวชน ในขณะที่กฎข้อ ๑.๖ กล่าวถึงความจำเป็นของการปรับปรุงงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชนอย่างสม่ำเสมอให้ล้ำหลังกว่าความก้าวหน้าของการพัฒนานโยบายสังคมสำหรับเด็กและเยาวชน และคำนึงถึงความจำเป็นของการปรับปรุงผู้ปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง

กฎข้อ ๑.๕ แสวงหาสภาพที่เป็นอยู่ของประเทศสมาชิก ซึ่งอาจทำให้วิธีการปฏิบัติของกฎบางข้อจำเป็นต้องผิดแผกจากวิธีการอันเป็นที่ยอมรับในประเทศอื่น

๒. ขอบเขตของกฎและคำนิยาม

๒.๑ กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำต่อไปนี้ จะใช้กับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่แบ่งแยกเผ่าพันธุ์ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา แนวความคิดทางการเมืองหรือความคิดเห็นอื่น ๆ รวมทั้งต้นกำเนิดของชาติหรือสังคม ทรัพย์สิน การเกิดหรือสถานภาพอื่น ๆ

๒.๒ ตามกฎระเบียบนี้ รัฐภาคีควรปรับใช้คำนิยามต่อไปนี้ให้เข้ากับระบบกฎหมายและความคิดรวบยอดของแต่ละประเทศ

(ก) เด็กและเยาวชน (juvenile) คือ เด็กหรือเยาวชน ซึ่งตามระบบกฎหมายที่เกี่ยวข้องอาจถูกดำเนินคดีสำหรับความผิดด้วยวิธีการที่แตกต่างไปจากของผู้ใหญ่

(ข) ความผิด (offence) คือ พฤติกรรมใด ๆ (การกระทำหรือละเว้นกระทำ) ที่ต้องรับโทษจากกฎหมายตามระบบกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(ค) ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน (juvenile offender) คือ เด็กและเยาวชนซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดกฎหมายหรือถูกพบว่ากระทำผิดกฎหมาย

๒.๓ ในเขตอำนาจศาลของแต่ละชาติ ควรจัดทำชุดของกฎหมาย กฎ หรือบทบัญญัติพิเศษที่ใช้เฉพาะกับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน สถาบันอบรมหรือหน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจให้ทำงานด้านบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชนโดยกำหนดให้

(ก) ตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนในเวลาเดียวกันก็คุ้มครองสิทธิขั้นมูลฐานของเด็กและเยาวชนด้วย

(ข) ตอบสนองความต้องการของสังคม

(ค) ใช้กฎต่อไปนี้อย่างทั่วถึงและยุติธรรม

บันทึกเพิ่มเติม

กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำตั้งใจร่างให้ใช้ได้กับระบบกฎหมายที่หลากหลาย ในขณะที่เดียวกันก็วางมาตรฐานขั้นต่ำบางประการสำหรับดำเนินการต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ภายใต้ทุกคำนิยามของเด็กและเยาวชนและภายใต้ทุกระบบของการดำเนินการต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน จะต้องใช้กฎนี้อย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มีการแบ่งแยกเสมอ

ดังนั้น กฎข้อ ๒.๑ จึงเน้นความสำคัญของการใช้กฎว่าจะต้องมีความเท่าเทียมกันโดยปราศจากการแบ่งแยกกฎนี้ร่างตามแบบหลักการข้อ ๒ ของปญญาสากล่าวด้วยสิทธิเด็ก

กฎข้อ ๒.๒ นิยามคำ “ เด็กและเยาวชน ” และ “ ความผิด ” ให้เป็นส่วนประกอบของคำว่า “ ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ” ซึ่งเป็นหัวข้อหลักของกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำนี้ (ให้ศึกษากฎ ข้อ ๓ และข้อ ๔ ด้วย) พึงสังเกตว่าขีดจำกัดของอายุถูกกำหนดอย่างเห็นได้ชัดจากระบบกฎหมายแต่ละระบบที่เกี่ยวข้อง ด้วยเหตุนี้จึงต้องเคารพต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และกฎหมายของประเทศสมาชิก กฎนี้จัดทำขึ้นเพื่ออายุที่หลากหลาย ภายใต้คำนิยามของคำว่า เด็กและเยาวชน ซึ่งอยู่ระหว่าง ๗ ถึง ๑๘ ปี หรือ มากกว่า เนื่องจากความแตกต่างในกฎหมายของ

ชาติต่าง ๆ ความหลากหลายของอายุเช่นนี้ จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และมีได้ทำให้ความสำคัญของ กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำลดน้อยลงแต่อย่างใด

กฎข้อ ๒.๓ กล่าวถึงความจำเป็นของการออกกฎหมายพิเศษที่จะช่วยให้ใช้กฎอันเป็น มาตรฐานขั้นต่ำได้ตามความประสงค์ ทั้งในด้านกฎหมายและด้านการปฏิบัติ

๓. การแพร่ขยายกฎ

๓.๑ บทบัญญัติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกัฏกฏนี้ไม่ควรจะใช้กับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็ก และเยาวชนเท่านั้น แต่ความใช้ในกรณีของเด็กและเยาวชนถูกดำเนินการด้านความประพฤติอันใด อันหนึ่ง ซึ่งหากเป็นการกระทำของผู้ใหญ่แล้ว จะไม่ถูกลงโทษเลย

๓.๒ หลักการในกฎนี้ควรขยายไปถึงเด็กและเยาวชนทุกคนที่ถูกดำเนินการตาม กระบวนการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพด้วย

๓.๓ หลักการในกฎนี้ควรขยายไปถึงผู้กระทำผิดที่อยู่ในวัยหนุ่มสาวด้วย

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ ๓ ขยายความคุ้มครองซึ่งมีอยู่ในกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการบริหารงาน ยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชนให้ครอบคลุมถึง :

(ก) สิ่งที่เรียกว่า “ ความประพฤติเสียหาย ” ซึ่งบัญญัติไว้ในระบบกฎหมายของหลาย ประเทศ พฤติกรรมที่บัญญัติว่าเป็นความผิดในกรณีเด็กและเยาวชนนั้น มีขอบเขตกว้างขวางกว่า ของผู้ใหญ่มาก (เช่น หนีโรงเรียน ผิดระเบียบของโรงเรียนและของครอบครัว เมาสุราในที่ สาธารณะ ฯลฯ) (กฎข้อ ๓.๑)

(ข) วิธีการสงเคราะห์และการให้สวัสดิการแก่เด็กและเยาวชน (กฎข้อ ๓.๒)

(ค) วิธีดำเนินการกับผู้กระทำผิดที่อยู่ในวัยหนุ่มสาว โดยขึ้นอยู่กับขีดจำกัดของอายุที่ กำหนดไว้ (กฎข้อ ๓.๓)

การขยายกฎให้ครอบคลุมสามเรื่องนี้นับว่าชอบด้วยเหตุผล โดยกฎข้อ ๓.๑ จัดให้มีการ หลักประกันขั้นต่ำในแต่ละเรื่อง กฎข้อ ๓.๒ ถือได้ว่าเหมาะสมในทิศทางที่ทำให้มีความยุติ

ธรรม ความเสมอภาค และความมีมนุษยธรรมมากยิ่งขึ้น แก่เด็กและเยาวชนทุกคนที่มีปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย

๔. อายุของความรับผิดชอบทางอาญา

๔.๑ ในระบบกฎหมายที่ยอมรับความคิดรวบยอดเรื่องอายุของความรับผิดชอบทางอาญาของเด็กและเยาวชนไม่ควรกำหนดขอบเขตการเริ่มต้นของอายุให้ต่ำเกินไป โดยพึงคำนึงถึงข้อเท็จจริงเรื่องวุฒิภาวะทางอารมณ์ จิตใจ และปัญญา ประกอบด้วย

บันทึกเพิ่มเติม

อายุขั้นต่ำที่ต้องรับผิดชอบทางอาญามีความแตกต่างกันมาก เนื่องจากวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์วิธีการสมัยใหม่จะพิจารณาว่าเด็กและเยาวชนปฏิบัติตามองค์ประกอบของความรับผิดชอบทางอาญาในแง่ศีลธรรมและจิตวิทยาได้หรือไม่ถ้ากำหนดอายุต่ำเกินไปหรือไม่กำหนดเสียเลย คำว่ารับผิดชอบจะไร้ความหมายโดยทั่วไปแล้ว คำว่า รับผิดชอบทางอาญาหรือความผิดมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสิทธิทางสังคมและความรับผิดชอบอื่น ๆ (เช่น สถานภาพทางการสมรส บรรลุนิติภาวะ ฯลฯ)

ดังนั้น จึงควรมีข้อตกลงร่วมกันในเรื่องการจำกัดอายุขั้นต่ำที่มีเหตุผล และใช้ได้เป็นสากล

๕. จุดมุ่งหมายของความยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน

๕.๑ ระบบความยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนควรเน้นถึงความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชนและให้เกิดความมั่นใจว่าการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนจะได้สัดส่วนกับสภาพแวดล้อม ทั้งของผู้กระทำผิดและความผิดที่ได้กระทำลงไป

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ ๕ กล่าวถึงวัตถุประสงค์ที่สำคัญที่สุดสองประการของความยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน

ประการแรก คือ ส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชน เรื่องนี้เป็นจุดสนใจของระบบกฎหมายที่มีศาลคดีเด็กและเยาวชนหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารที่ดำเนินการกับผู้กระทำผิดที่

เป็นเด็กและเยาวชน แม้ในระบบศาลผู้ใหญ่ก็ควรเน้นเรื่องนี้ด้วย ซึ่งจะช่วยให้หลีกเลี่ยงการใช้บทลงโทษได้

ประการที่สอง คือ “หลักการเรื่องการได้สัดส่วน” หลักการนี้รู้จักกันดีว่าเป็นเครื่องมือจำกัดบทลงโทษ โดยมากมักจะอยู่ในถ้อยคำที่ว่าลงโทษให้เท่ากับน้ำหนักของความผิด การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนนั้นมิใช่พิจารณาแต่ความรุนแรงของความผิดเท่านั้น แต่จะต้องพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมรอบตัวของผู้กระทำผิดด้วยรายละเอียดเฉพาะตัวของผู้กระทำผิดแต่ละบุคคล (เช่น สถานภาพทางสังคม สภาพครอบครัว ความเสี่ยงที่เกิดจากการรบกวนพฤติกรรมส่วนบุคคล) ควรมีผลต่อสัดส่วนของการปฏิบัติ (เช่น ดูเรื่องความพยายามของผู้กระทำผิดที่จะชดใช้แก่ผู้เสียหาย หรือเรื่องความตั้งใจจริงของผู้กระทำผิดที่จะกลับตนเป็นคนดี และใช้ชีวิตอย่างมีประโยชน์)

อีกนัยหนึ่งการปฏิบัติที่มุ่งดูแลสวัสดิภาพของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนนั้น อาจทำเกินความจำเป็นจนกลายเป็นการละเมิดสิทธิขั้นมูลฐานของเด็กและเยาวชน ดังที่ปรากฏให้เห็นอยู่ในระบบ ในที่นี้ควรระมัดระวังสัดส่วนของการปฏิบัติต่อพฤติกรรมของทั้งผู้กระทำผิดและความผิด รวมทั้งพฤติกรรมของผู้เสียหายด้วย

กล่าวโดยสรุป กฎข้อ ๕ ได้เรียกร้องให้ปฏิบัติต่ออาชญากรรมและความผิดของเด็กและเยาวชนอย่างยุติธรรมประเด็นอื่น ๆ ที่รวมอยู่ในกฎอาจช่วยกระตุ้นให้มีการพัฒนาสองด้าน คือ การค้นหาวิธีและเครื่องมือแบบใหม่ และการระมัดระวัง ไม่ขยายขอบเขตการควบคุมทางสังคมใด ๆ ที่เป็นแบบทางการ และไม่ยุติธรรมต่อเด็กและเยาวชน

๖. ขอบข่ายของการใช้ดุลพินิจ

๖.๑ เนื่องจากเด็กและเยาวชนมีความต้องการอันเป็นพิเศษอยู่มากเท่า ๆ กับที่มีมาตรการต่าง ๆ อย่างพร้อม จึงควรอนุญาตให้มีขอบข่ายที่เหมาะสม สำหรับการใช้ดุลพินิจในทุกขั้นตอนของกระบวนการและในระดับต่างๆ ของการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ได้แก่ การสอบสวน การฟ้องร้อง การพิจารณาคดี และการติดตามผลในการวางข้อกำหนดหรือคำพิพากษา

๖.๒ อย่างไรก็ตาม การใช้ดุลพินิจในทุกขั้นตอน และทุกระดับตามที่กล่าวถึงนี้ ควรใช้ความอดสาหะ พยายาม เพื่อให้ดุลพินิจนั้นมีความน่าเชื่อถือที่สามารถอธิบายได้

๖.๓ ควรกำหนดให้ผู้ใช้อุปินิจมีคุณสมบัติพิเศษหรือได้รับการฝึกหัดให้มีความสุ่มรอบคอบในการใช้อุปินิจตามหน้าที่และอำนาจที่ได้รับมอบหมาย

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ ๖.๑ , ๖.๒ และ ๖.๓ ได้รวมเรื่องสำคัญของการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชนให้มีประสิทธิผล มีความยุติธรรม และมีมนุษยธรรม ได้แก่ ความจำเป็นที่ต้องอนุญาตให้ใช้อุปินิจในทุกระดับที่สำคัญของกระบวนการเพื่อให้ผู้ตัดสินใจสามารถกระทำสิ่งที่เห็นว่าเหมาะสมที่สุดในแต่ละกรณี และความจำเป็นที่ต้องจัดให้มีการตรวจสอบและจัดความสมดุลเพื่อยับยั้งการใช้อุปินิจในทางที่ผิด และเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ความเชื่อถือได้และความรู้ในวิชาชีพเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมที่สุดที่จะยับยั้งการใช้อุปินิจเกินขอบเขต ดังนั้นจึงย้ำว่าคุณวุฒิสำหรับอาชีพนี้และการฝึกฝนอย่างเชี่ยวชาญเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่จะทำให้มั่นใจได้ว่าจะมีการใช้อุปินิจอย่างสุ่มรอบคอบ (ดูกฎข้อ ๑.๖ และข้อ๒.๒ ด้วย) ในที่นี้ได้เน้นให้มีการวางแผนทางที่แน่ชัดของการใช้อุปินิจ และจัดให้มีระบบการตรวจสอบการอุทธรณ์ และ วิธีการที่มีลักษณะเดียวกัน เพื่อยุติการให้มีการพินิจพิจารณาให้คำตัดสินและความน่าเชื่อถือ แต่ไม่ได้กล่าวถึงรายละเอียดของกลไกงานดังกล่าว เพราะการประสานกลไกงานให้เข้ากับกฎหมายฐานสากลมิใช่เรื่องง่าย และไม่สามารถครอบคลุมความแตกต่างกันของระบบความยุติธรรมในแต่ละประเทศได้

๗. สิทธิของเด็กและเยาวชน

๗.๑ ทุกขั้นตอนของกระบวนการ สิทธิขั้นมูลฐานจะต้องได้รับการคุ้มครอง เช่น การสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ สิทธิที่จะถูกแจ้งข้อหา สิทธิที่จะไม่ให้ถ้อยคำ สิทธิที่ได้รับคำปรึกษา สิทธิที่จะให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองปรากฏตัวอยู่ด้วย สิทธิที่จะต่อสู้คดีและซักค้านพยาน รวมทั้งสิทธิที่จะอุทธรณ์ด้วย

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ ๗.๑ เน้นบางประเด็นที่เป็นองค์ประกอบของการพิจารณาคดีที่ยุติธรรมตามที่นานาชาติยอมรับตามหลักสิทธิมนุษยชน (ดูกฎข้อ ๑๔ ด้วย) เช่น การสันนิษฐานว่าบริสุทธิ์อยู่

ในข้อ ๑๑ ของปณิญาสากล่าวด้วยสิทธิมนุษยชน และ ในข้อ ๑๕ วรรค ๒ ของกติกาสากล่าวด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

กฎข้อ ๑๔ ที่จะกล่าวต่อไปจะให้รายละเอียดด้วยวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน ในขณะที่กฎข้อ ๗.๑ รับรองการคุ้มครองวิธีพิจารณาชั้นมูลฐานอย่างกว้าง

๘. การรักษาความลับ

๘.๑ ในทุกขั้นตอน จะต้องเคารพสิทธิส่วนตัวของเด็กและเยาวชน เพื่อหลีกเลี่ยงความเสียหายที่จะเกิดแก่เด็กและเยาวชน อันเนื่องจากการเผยแพร่ข่าวอย่างไม่ถูกต้อง หรือจากกระบวนการตราบาป

๘.๒ ตามหลักการจะต้องไม่เผยแพร่ข่าวสารที่อาจทำให้สามารถรู้ตัวผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ ๘ เน้นความสำคัญการคุ้มครองสิทธิส่วนตัวของเด็กและเยาวชน ผู้ซึ่งอาจถูกตราบาปได้ง่าย การศึกษาทางอาชญาวิทยาเรื่องกระบวนการตราบาปได้แสดงให้เห็นหลักฐานของความเสียหาย (ในรูปแบบต่าง ๆ) อันเกิดจากการระบุอย่างชัดเจนว่า เด็กและเยาวชนเป็นผู้กระทำผิดหรือเป็นอาชญากร นอกจากนี้กฎข้อ ๘ ยังเน้นความสำคัญการคุ้มครองเด็กและเยาวชนจากความเสียหาย ซึ่งเกิดจากการเผยแพร่ข่าวสารที่เกี่ยวกับคดีในสื่อมวลชน (เช่น ชื่อของเด็กและเยาวชนที่ถูกกล่าวหา หรือถูกลงโทษ) ผลประโยชน์ของเด็กและเยาวชนควรได้รับการคุ้มครองและรักษาไว้อย่างน้อยที่สุดในแง่ของหลักการ (สาระส่วนใหญ่ของกฎข้อ ๘ จะมีรายละเอียดเพิ่มเติมอยู่ในกฎข้อ ๒๑)

๙. ข้อยกเว้น

๕.๑ ไม่มีข้อใดในกฎนี้ ที่จะแปลความหมายว่าไม่ต้องปฏิบัติตามกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ ตราสารว่าด้วยสิทธิมนุษยชน หรือมาตรฐานอื่น ๆ อันว่าด้วยการดูแลและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ชุมชนโลกยอมรับ

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ ๕ มุ่งที่จะหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดใด ๆ ในการตีความ และการใช้กฎนี้ตามหลักการที่มีอยู่ในหลักสิทธิมนุษยชนสากลและมาตรฐานต่าง ๆ เช่น ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน, กติกาสากลว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และกติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิของเด็ก และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ควรเข้าใจด้วยว่าการใช้กฎข้อนี้มีได้สอดคล้องกับหลักสากลใด ๆ ที่มีลักษณะเดียวกัน ซึ่งอาจมีบทบัญญัติของการใช้ที่กว้างกว่า (ดูกฎข้อ ๒๗ ด้วย)

ภาค ๒ การสอบสวนและการฟ้องคดี

๑๐. การติดต่อขั้นแรก

๑๐.๑ เมื่อมีการจับกุมเด็กและเยาวชน จะต้องแจ้งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองทราบทันที หากแจ้งให้ทราบทันทีไม่ได้ จะต้องแจ้งให้ทราบภายหลังในระยะเวลาที่รวดเร็วที่สุดเท่าที่จะกระทำได้

๑๐.๒ ผู้พิพากษาหรือเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจ หรือคณะบุคคลควรริบพิจารณาเรื่องปล่อยตัวโดยไม่ชักช้า

๑๐.๓ การติดต่อระหว่างหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายและผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ควรจัดให้อยู่ในลักษณะของการเคารพสถานภาพทางกฎหมายของเด็กและเยาวชน ส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชน และหลีกเลี่ยงความเสื่อมเสียหรือความเสียหายที่จะเกิดแก่เด็กและเยาวชน โดยพิจารณารายละเอียดของคดีให้ถูกต้อง

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ ๑๐.๑ บรรจุให้กฎข้อ ๘๒ ของกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ

เรื่องการปล่อยตัว (กฎข้อ ๑๐.๒) ควรพิจารณาโดยไม่ชักช้าจากผู้พิพากษา หรือจากเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจ ซึ่งหมายถึงบุคคล สถาบัน คณะกรรมการชุมชน หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีอำนาจปล่อยบุคคลที่ถูกจับกุม (ดู กติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ ๘ วรรค ๓ ด้วย)

กฎข้อ ๑๐.๓ เป็นเรื่องขั้นตอนของดำเนินการขึ้นพื้นฐานและพฤติกรรมของตำรวจ และของเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน “หลีกเลี่ยงความเสียหาย” เป็นคำที่ยอมรับว่ายืดหยุ่นได้และมีความหมายอย่างกว้าง ครอบคลุมลักษณะต่าง ๆ ของปฏิกิริยาที่อาจเกิดขึ้นได้ (เช่น การใช้ภาษาหยาบคาย การใช้กำลังหรือการแสดงออกต่อสภาพแวดล้อมที่มีอยู่) การเข้ามายุ่งเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน ในตัวเองก็ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เด็กและเยาวชนได้ ดังนั้นคำว่า “หลีกเลี่ยงความเสียหาย” จึงควรตีความให้กว้างขวาง เพื่อสร้างความเสียหายให้น้อยที่สุดตั้งแต่ขั้นตอนแรก รวมทั้งไม่สร้างความเสียหายเพิ่มเติมหรือความเสียหายที่ไม่ถูกต้อง อันเป็นสิ่งที่สำคัญมากในระยะเริ่มต้นมีการติดต่อหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย ซึ่งอาจมีผลมากมายต่อทัศนคติของเด็กและเยาวชนที่จะมีต่อรัฐหรือต่อสังคม ยิ่งไปกว่านั้น ความสำเร็จของงานต่อ ๆ ไปของรัฐจะขึ้นอยู่กับ การติดต่อครั้งแรกเป็นอย่างมาก ในสถานการณ์เหล่านี้ความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจเป็นสิ่งที่สำคัญมาก

๑๑. การพ้นจากระบบ

๑๑.๑ เมื่อมีความเหมาะสม ควรพิจารณาดำเนินการผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน โดยไม่ต้องใช้วิธีดำเนินคดีอย่างเป็นทางการจากผู้มีอำนาจตามที่อ้างถึงในกฎข้อ ๑๔.๑

๑๑.๒ ตำรวจ อัยการ หรือหน่วยงานที่ดำเนินคดีของเด็กและเยาวชนควรมีอำนาจจัดการกับคดี โดยใช้ดุลพินิจ ซึ่งไม่ต้องกลับไปใช้วิธีพิจารณาคดีอย่างเป็นทางการ โดยให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ได้วางไว้สำหรับวัตถุประสงค์นั้น ในกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และให้เป็นไปตามหลักการที่มีอยู่ในกฎนี้

๑๑.๓ การพ้นจากระบบ ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการส่งให้ชุมชนที่เหมาะสม หรือมีการให้บริการอื่นนั้น ควรได้รับความยินยอมจากเด็กและเยาวชน หรือบิดามารดา หรือผู้ปกครอง โดยมีข้อแม้ว่าการตัดสินใจส่งให้ชุมชนนี้จะต้องได้รับการพิจารณาจากผู้มีอำนาจ ก่อนมีการปฏิบัติ

๑๑.๔ เพื่อความสะดวกในการใช้ดุลพินิจกับคดีของเด็กและเยาวชน ควรจัดให้มีโครงการต่างๆในชุมชน เช่น การสอดส่องและให้คำแนะนำเป็นครั้งคราว การชดเชยความเสียหาย และการเยียวยาให้แก่เหยื่อผู้เคราะห์ร้าย

บันทึกเพิ่มเติม

การพ้นจากระบบเกี่ยวข้องกับการออกจากกระบวนยุติธรรมทางอาญา กลับไปใช้บริการของชุมชน ได้มีการปฏิบัติกันโดยทั่วไปในระบบกฎหมายหลายระบบ ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ การปฏิบัติเช่นนี้มุ่งป้องกันผลกระทบทางลบที่เกิดตามมาจากการบริหารงานยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน (เช่น มีการตราใบ การถูกพิพากษาว่ากระทำผิด และถูกลงโทษ) ในหลายกรณี การไม่เข้าไปเกี่ยวข้องอาจเป็นวิธีที่ดีที่สุด ดังนั้นการพ้นจากระบบตั้งแต่ต้นโดยไม่ต้องโอนต่อไปให้หน่วยงานอื่น อาจเป็นหนทางที่ดีที่สุด โดยเฉพาะในคดีที่เป็นความผิดไม่ร้ายแรง และครอบครัว โรงเรียน หรือสถาบันควบคุมสังคมอย่างไม่เป็นทางการได้แก้ไขแล้ว หรือดูเหมือนว่าจะแก้ไขด้วยวิธีที่เหมาะสมและสร้างสรรค์ยิ่งกว่า

ดังที่กล่าวในกฎข้อ ๑๑.๒ การพ้นจากระบบ อาจใช้ในทุกขั้นตอนไม่ว่าจะเป็นการตัดสินใจของตำรวจ อัยการหรือหน่วยงานอื่น เช่น ศาล คณะกรรมการ หรือคณะที่ปรึกษา ทั้งนี้อาจใช้โดยผู้มีอำนาจคนเดียว หรือหลายคนหรือทุกคนตามกฎหมายและนโยบายของระบบที่เกี่ยวข้องและอยู่ในแนวทางเดียวกับกฎนี้ การพ้นจากระบบไม่จำเป็นจะต้องใช้กับคดีที่มีโทษเบาเท่านั้น จึงนับเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่ง

กฎข้อ ๑๑.๓ เน้นความสำคัญของข้อบังคับเรื่องความยินยอมของเด็กและเยาวชนกับของบิดามารดา (หรือผู้ปกครอง) เพื่อจะได้ใช้มาตรการพ้นจากระบบตามที่เสนอมา (การพ้นจากระบบและกลับไปใช้บริการชุมชนโดยไม่ได้รับความยินยอมนี้จะขัดแย้งกับอนุสัญญาว่าด้วยการยกเลิกแรงงานที่ถูกบังคับ (Abolition of Forced Labour Convention) อย่างไรก็ตาม ควรซักถามเรื่องการให้ความยินยอม เพราะบางครั้งอาจให้ความยินยอมเพราะความรู้สึกสิ้นหวัง ในทุกขั้นตอนของกระบวนการพ้นจากระบบการเอาใจใส่ดูแลตามกฎหมายนี้ควรกระทำโดยไม่บังคับหรือทำ

ให้กลัว เด็กและเยาวชนไม่ควรรู้สึกว่าคุณขอร้อง (เช่น เพื่อหลีกเลี่ยงการมาปรากฏตัวในศาล) หรือถูกเรียกร้องให้ยินยอมเข้าร่วมโครงการฟื้นฟูระบบ ดังนั้นผู้มีอำนาจควรจัดทำบทบัญญัติให้มีการประเมินผลตามความเป็นจริงถึงความเหมาะสมของวิธีการจัดการกับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนในรูปแบบต่าง ๆ (ผู้มีอำนาจอาจแตกต่างจากที่กล่าวถึงในกฎข้อ ๑๔)

กฎข้อ ๑๑.๔ เสนอให้จัดหาทางเลือกอื่นทดแทนกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนในรูปแบบของการฟื้นฟูระบบและกลับเข้าสู่ชุมชน หนทางเลือกที่แนะนำเป็นพิเศษ คือโครงการยุติคดีโดยผู้เสียหายได้รับการชดเชย กับโครงการสอดส่อง และให้คำแนะนำเป็นครั้งคราว เพื่อหลีกเลี่ยงการขัดแย้งกับกฎหมาย ส่วนดีก็คือการให้การฟื้นฟูระบบมีความเหมาะสมกับคดีแต่ละรายแม้แต่ในคดีความผิดที่ร้ายแรง (เช่น ความผิดครั้งแรกที่กระทำไปเพราะแรงกดดันจากกลุ่มเพื่อน ฯลฯ)

๑๒. ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในงานของตำรวจ

๑๒.๑ ตำรวจซึ่งทำงานกับเด็กและเยาวชนหรือได้รับมอบหมายเป็นพิเศษให้ทำงานกับเด็กและเยาวชนหรือเป็นผู้มีหน้าที่หลักด้านป้องกันอาชญากรรมเกี่ยวแก่เด็กและเยาวชน ควรได้รับการสอนหรือฝึกอบรมพิเศษเพื่อให้ทำหน้าที่ของตนได้อย่างสมบูรณ์ที่สุดและในเมืองใหญ่ ๆ ควรจัดตั้งหน่วยตำรวจพิเศษเพื่อทำงานตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ ๑๒ ชี้ให้เห็นความสำคัญของการจัดฝึกอบรมเป็นพิเศษให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน ตำรวจเป็นด่านแรกของระบบความยุติธรรม ดังนั้นการกระทำตามวิธีที่ได้รับการอบรมอย่างเหมาะสมจึงมีความสำคัญที่สุด

ขณะที่อาชญากรรมและการเจริญเติบโตของเมืองมีความสัมพันธ์ซับซ้อนอย่างชัดเจน การที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดเพิ่มขึ้นก็มีความเกี่ยวข้องด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะการเติบโตที่รวดเร็วและไม่มีการวางแผนของแต่ละเมือง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีหน่วยตำรวจพิเศษเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานตามหลักการในตราสารนี้ (เช่น กฎข้อ ๑.๖) และเพื่อปรับปรุงการป้องกันและการควบคุมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน รวมทั้งปรับปรุงการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนด้วย

๑๓. การควบคุมตัวไว้พิจารณาคดี

๑๓.๑ การควบคุมตัวไว้พิจารณาคดีควรเป็นมาตรการสุดท้ายที่จะใช้ และใช้ในระยะเวลาที่สั้นที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

๑๓.๒ หากเป็นไปได้ควรใช้มาตรการอื่นแทนการควบคุมตัวไว้พิจารณาคดี เช่น การสอดส่องอย่างใกล้ชิด การดูแลเพิ่มขึ้น หรือให้อยู่ที่บ้าน สถานศึกษาหรืออยู่กับครอบครัวใดครอบครัวหนึ่ง

๑๓.๓ เด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวไว้พิจารณาคดีควรมีสติและได้รับสิ่งที่สหประชาชาติรับรองไว้ในกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของการปฏิบัติต่อนักโทษด้วย

๑๓.๔ เด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวไว้เพื่อพิจารณาคดีควรถูกแยกออกจากผู้ใหญ่ และควรถูกควบคุมตัวไว้ในสถานที่อื่นหรือไว้ในส่วนที่แยกออกมาจากสถานที่กักขังผู้ใหญ่

๑๓.๕ ขณะถูกควบคุมตัว เด็กและเยาวชนควรได้รับความเอาใจใส่ ได้รับความคุ้มครอง และความช่วยเหลือที่จำเป็นด้านสังคม การศึกษา การงาน จิตใจ ร่างกายและยารักษาโรค ซึ่งเด็กและเยาวชนอาจต้องการตามสภาพของอายุ เพศ และบุคลิกภาพ

บันทึกเพิ่มเติม

อันตรายที่เกิดกับเด็กและเยาวชนอันเนื่องจากได้เรียนรู้วิธีการกระทำผิดจากสถานควบคุมตัวขณะรอพิจารณาคดีนั้นเป็นเรื่องร้ายแรงยิ่ง จึงจำเป็นต้องใช้มาตรการอื่นแทนการควบคุมตัวไว้ กฎข้อ ๑๓.๑ สนับสนุนให้คิดค้นมาตรการแบบใหม่ ๆ ที่จะหลีกเลี่ยงการควบคุมตัวไว้เพื่อประโยชน์เกี่ยวกับความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชน การปรากฏตัวและตรวจสอบพยาน การต่อสู้ทางกฎหมาย สิทธิที่จะไม่ให้ถ้อยคำ สิทธิที่จะให้ถ้อยคำหลังสุดในการพิจารณาคดี สิ่งที่จะอุทธรณ์ ฯลฯ (ดูกฎข้อ ๗.๑ ด้วย)

๑๕. ที่ปรึกษากฎหมาย บิดามารดา และผู้ปกครอง

๑๕.๑ ตลอดการดำเนินคดีนั้น เด็กและเยาวชนมีสิทธิที่จะให้ที่ปรึกษากฎหมายเป็นตัวแทนหรือร้องขอความช่วยเหลือด้านกฎหมายโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายของแต่ละประเทศ

๑๕.๒ บิดามารดา หรือผู้ปกครองควรมีสติพินิจเข้าร่วมในการดำเนินคดี และอาจได้รับการร้องขอจากผู้มีอำนาจให้มีเข้ามามีส่วนร่วมด้วย เพื่อประโยชน์ของเด็กและเยาวชน อย่างไรก็ตาม ผู้มีอำนาจอาจปฏิเสธไม่ให้เข้ามามีส่วนร่วม ถ้ามีเหตุผลที่คาดว่า การไม่ยินยอมดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อประโยชน์ของเด็กและเยาวชน

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ ๑๕.๑ ให้ศัพท์ที่ใช้เฉพาะเหมือนกับที่พบในกฎข้อ ๕๓ ของกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ ขณะที่คำปรึกษาด้านกฎหมายและความช่วยเหลือด้านกฎหมายแบบให้เปล่า เป็นสิ่งจำเป็นที่รับรองว่าเด็กและเยาวชนได้รับความช่วยเหลือด้านกฎหมาย แต่สิทธิเข้ามามีส่วนร่วมของบิดามารดาหรือของผู้ปกครองที่กล่าวไว้ในกฎข้อ ๑๕.๒ ควรถือว่าเป็นการให้ความช่วยเหลือด้านจิตใจและอารมณ์แก่เด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นงานที่ขยายขอบเขตออกไปตลอดเวลาในการดำเนินคดี

การวางข้อกำหนดที่เหมาะสมแก่คดีนั้น ผู้มีอำนาจอาจได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษจากความร่วมมือของผู้แทนด้านกฎหมายของเด็กและเยาวชน (หรือผู้ช่วยส่วนตัวคนอื่น ๆ ที่ไว้วางใจ) แต่การเข้ามาเกี่ยวข้องกับลักษณะนี้สามารถจัดวางได้ ถ้าการปรากฏตัวของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระหว่างพิจารณาคดีจะก่อให้เกิดผลลบ เช่น ถ้ามีคนเหล่านั้นแสดงทัศนคติที่ก้าวร้าวต่อเด็กและเยาวชนก็ต้องจัดการแยกคนเหล่านั้นออกไป

๑๖. รายงานการสอบสวนทางสังคม

๑๖.๑ ในทุกคดียกเว้นคดีที่เป็นความผิดเล็กน้อย ก่อนการพิพากษาและวางข้อกำหนดจะต้องมีการสืบสวนภูมิหลังและสภาพความเป็นอยู่ของเด็กและเยาวชน หรือเงื่อนไขที่ก่อให้เกิดความผิด เพื่อช่วยให้ผู้มีอำนาจพิจารณาคดีได้อย่างรอบคอบ

บันทึกเพิ่มเติม

ในการดำเนินคดีกับเด็กและเยาวชน สิ่งที่จะขาดเสียมิได้ก็คือรายงานการสืบเสาะทางสังคม (รายงานทางสังคมหรือรายงานก่อนการพิพากษา) ผู้มีอำนาจควรทราบข้อเท็จจริงต่อ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน เช่น ภูมิหลังของครอบครัวและสังคม การงาน ประสบการณ์

ด้านการศึกษา ฯลฯ การพิจารณาคดีบางแห่งใช้บริการพิเศษด้านสังคมหรืออาศับุคคลากรประจำศาลหรือคณะกรรมการอื่น รวมถึงพนักงานคุมประพฤติอาจทำหน้าที่นี้ ดังนั้น กฎจึงกำหนดว่าบริการด้านสังคมจะต้องมีอย่างพอเพียง เพื่อจัดทำรายงานการสืบเสาะทางสังคมที่มีคุณภาพ

๑๗. หลักชี้้นำในการพิจารณาคดีและวางข้อกำหนด

๑๗.๑ ผู้มีอำนาจควรได้รับการแนะนำในการวางข้อกำหนดตามหลักการต่อไปนี้

(ก) การปฏิบัติต่อความผิดควรได้สัดส่วนกันเสมอ ไม่เพียงแต่ได้สัดส่วนกับสภาพและความรุนแรงของความผิดเท่านั้น แต่จะต้องได้สัดส่วนกับสภาพและความต้องการของเด็กและเยาวชน รวมถึงได้สัดส่วนกับความต้องการทางสังคมด้วย

(ข) การจำกัดอิสรภาพของเด็กและเยาวชนควรกำหนดขึ้นหลังจากที่มีการพิจารณาอย่างถี่ถ้วนและควรจะจำกัดให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

(ค) ไม่ควรวางข้อกำหนดตัดอิสรภาพส่วนบุคคล เว้นแต่เด็กและเยาวชนต้องคดีที่ได้กระทำความรุนแรงเกี่ยวกับกรณีทำร้ายผู้อื่น หรือกระทำความผิดร้ายแรงเป็นอาชญากรรม และไม่มีหนทางแก้ไขด้วยวิธีอื่นที่เหมาะสม

(ง) ในการพิจารณาคดีของเด็กและเยาวชน ปัจจัยชี้้นำคือความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชน

๑๗.๒ ไม่ควรวางข้อกำหนดประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมใด ๆ ที่กระทำโดยเด็กและเยาวชน

๑๗.๓ เด็กและเยาวชนไม่ควรถูกลงโทษทางร่างกาย

๑๗.๔ ผู้มีอำนาจควรมีอำนาจยุติการดำเนินคดีเมื่อใดก็ได้

บันทึกเพิ่มเติม

ความยากลำบากของการร่างแนวทางการพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน เกิดจากความขัดแย้งด้านแนวความคิดที่ยังหาข้อยุติไม่ได้ ดังเช่นเรื่องต่อไปนี้

(ก) การแก้ไขฟื้นฟูขัดแย้งกับการลงโทษอย่างมีเหตุผล

(ข) การช่วยเหลือขัดแย้งกับการปราบปรามและการลงโทษ

(ค) การปฏิบัติเพื่อผลดีแก่บุคคลคนเดียวขัดแย้งกับการปฏิบัติเพื่อป้องกันสังคม

(ง) การยับยั้งเป็นการทั่วไป ขัดแย้งกับการยับยั้งเป็นรายบุคคล

ความขัดแย้งของความคิดเหล่านี้ปรากฏชัดในคดีเด็กและเยาวชนมากกว่าคดีผู้ใหญ่ เนื่องจากความหลากหลายของสาเหตุและปฏิกิริยาในคดีเด็กและเยาวชน หนทางเลือกเหล่านี้จึงเปลี่ยนเป็นการสอดคล้องประสานกันอย่างสลับซับซ้อน

กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน มิได้กำหนดหนทางให้ปฏิบัติตาม เพียงแต่ระบุหนทางที่สอดคล้องกันให้มากที่สุดกับหลักการที่ยอมรับกันทั่วโลก ดังนั้นองค์ประกอบสำคัญที่วางไว้ในกฎข้อ ๑๗.๑ โดยเฉพาะใน (ก) และ (ค) จึงควรถือว่าเป็นแนวทางปฏิบัติที่จะเป็นจุดเริ่มต้นทั่วไป ถ้าผู้มีอำนาจเอาใจใส่ (ดูกฎข้อ ๕ ด้วย) ก็จะช่วยให้มากในอันที่จะคุ้มครองสิทธิขั้นมูลฐานของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิขั้นมูลฐานของการศึกษาและการพัฒนาตนเอง

กฎอัน ๑๗.๑ (ข) แสดงให้เห็นว่าการลงโทษอย่างเข้มงวดเป็นวิธีการไม่เหมาะสม ในคดีผู้ใหญ่กระทำผิดและคดีเด็กและเยาวชนกระทำผิดร้ายแรง การใช้กฎหมายบังคับอย่างยุติธรรมแบบให้ชดใช้และแยกออกจากสังคม อาจให้ผลดีบางอย่าง แต่ในคดีเด็กและเยาวชนควรคำนึงถึงการคุ้มครองความเป็นอยู่ที่ดีและอนาคตของเด็กและเยาวชนเสมอ

ตามมติที่ ๘ ในการประชุมสภาองค์เกรสแห่งสหประชาชาติ ครั้งที่ ๖ กฎข้อ ๑๗.๑ (ข) สนับสนุนให้ใช้หนทางเลือกอื่นให้มากที่สุดแทนการควบคุมไว้ในสถานฝึกอบรมแบบปิด โดยให้คำนึงถึงความจำเป็นที่จะต้องตอบสนองความต้องการเฉพาะอย่างของเด็กและเยาวชน ดังนั้นจึงควรมีการบังคับให้ใช้หนทางเลือกอื่นที่มีอยู่ให้มากที่สุด และพัฒนาการใช้หนทางเลือกอื่นที่แปลกใหม่ โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของสังคมด้วย ควรให้มีการคุมประพฤติให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้โดยผ่านวิธีการกำหนดโทษหรือการลงโทษ คำสั่งและข้อกำหนดต่าง ๆ

กฎข้อ ๑๗.๑ (ค) สอดคล้องกับหลักการในมติที่ ๔ ของที่ประชุมสภาองค์เกรส ครั้งที่ ๖ ซึ่งมุ่งหลีกเลี่ยงการตัดอิสรภาพของเด็กและเยาวชน ยกเว้นในกรณีที่ไม่มีหนทางป้องกันสังคมแบบอื่นที่เหมาะสม

บทบัญญัติห้ามประหารชีวิตในกฎข้อ ๑๗.๒ สอดคล้องกับข้อ ๖ วรรค ๕ ขอกติการสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

บทบัญญัติห้ามลงโทษทางร่างกายสอดคล้องกับข้อ ๗ ของกติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองกับปญญาสากลว่าด้วยการป้องกันบุคคลจากการถูกทรมานและทารุณกรรม จากการปฏิบัติที่ไร้มนุษยธรรมและเหยียดหยามหรือจากการลงโทษ สอดคล้องกับ

อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน การทรมาน การปฏิบัติที่ไร้มนุษยธรรม การเหยียดหยาม หรือ การลงโทษ และสอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

อำนาจระงับการดำเนินการ (กฎข้อ ๑๗.๔) เป็นลักษณะของวิธีการสำหรับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนซึ่งผิดแผกจากวิธีการสำหรับผู้ใหญ่ในบางโอกาส ผู้มีอำนาจอาจได้รับรู้ถึงสถานการณ์ที่ทำให้การตัดสินใจว่าการหยุดแทรกแซงดูเหมือนจะเป็นการวางข้อกำหนดที่ดีที่สุดสำหรับคดีนั้น

๑๘. มาตรการต่างๆ ในการวางข้อกำหนด

๑๘.๑ ควรมีมาตรการหลายหลากหลายในการวางข้อกำหนดเพื่อให้ผู้มีอำนาจเลือกที่จะหลีกเลี่ยงใช้สถานกักกันมาตรการบางอย่างสามารถใช้ควบคู่กันได้ อันได้แก่

๑. การเอาใจใส่ดูแล การแนะแนว การเฝ้าดูอย่างใกล้ชิด
๒. การคุมประพฤติ
๓. คำสั่งให้ทำงานเพื่อสาธารณประโยชน์
๔. การปรับ การใช้ค่าเสียหายและการชดเชยคืน
๕. คำสั่งให้เข้ารับการบำบัด
๖. คำสั่งให้เข้ารับคำปรึกษาแบบกลุ่ม หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเดียวกัน
๗. คำสั่งให้ดูแลพยาบาล ให้พักอาศัยอยู่ในชุมชนและอยู่ในสถานที่ให้การศึกษา
๘. คำสั่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

๑๘.๒ ไม่ความแยกเด็กและเยาวชนออกจากการปกครองดูแลของผู้ปกครอง ไม่ว่าจะแยกบางส่วนหรือแยกออกอย่างสิ้นเชิง นอกจากสถานการณ์ของคดีนั้นทำให้จำเป็นต้องกระทำ

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ ๑๘.๑ พยายามให้รายละเอียดของการวางข้อกำหนดและการปฏิบัติในระบบกฎหมายและพบว่าประสบความสำเร็จ โดยภาพรวมแล้วมาตรการเหล่านั้นเป็นหนทางเลือกที่มีประโยชน์ สมควรนำไปใช้และปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น กฎมิได้ให้รายละเอียดเรื่องคุณ

สมบัติของผู้ทำงาน เพราะในบางท้องที่อาจขาดแคลนบุคลากรที่มีความสามารถ ท้องที่ดังกล่าว อาจจะต้องคิดค้นและทดลองมาตรการซึ่งใช้บุคลากรจำนวนน้อย

ตัวอย่างที่ให้ไว้ในกฎข้อ ๑๘.๑ แสดงให้เห็นว่าในการดำเนินการวางข้อกำหนดใช้หนทางเลือกอื่นให้มีประสิทธิผลได้นั้น จะต้องพึ่งพาและขอความช่วยเหลือจากชุมชน การแก้ไขโดยชุมชนเป็นมาตรการดั้งเดิมที่กระทำกันหลายลักษณะ ตามหลักการนี้ ควรมีการกระตุ้นให้ผู้มีอำนาจจัดบริการที่มีชุมชนเป็นพื้นฐาน

กฎข้อ ๑๘.๒ ชี้ให้เห็นความสำคัญของครอบครัวซึ่งข้อ ๑๐ วรรค ๑ ของกติกาสากลว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจสังคม และวัฒนธรรม กล่าวว่าคือ กลุ่มกำเนิด พื้นฐานของสังคม ภายในครอบครัวนั้นบิดามารดามีสิทธิเพียงสิทธิ แต่จะต้องมีความรับผิดชอบในการดูแลและสอดส่องความประพฤติของบุตรด้วย กฎข้อ ๑๘.๒ จึงกำหนดให้การแยกเด็กออกจากบิดามารดาเป็นมาตรการทางเลือกสุดท้าย มาตรการนี้อาจใช้เมื่อข้อเท็จจริงในคดีสนับสนุนให้ใช้อย่างชัดเจน (ตัวอย่างได้แก่ การทารุณกรรมเด็ก)

๑๕. ใช้วิธีการของสถานฝึกอบรมแบบปิดให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

๑๕.๑ การส่งเด็กและเยาวชนเข้าสถานฝึกอบรมแบบปิด ควรจัดเป็นหนทางสุดท้ายของการวางข้อกำหนดและให้อยู่ในระยะเวลาที่สั้นที่สุดเท่าที่จำเป็น

บันทึกเพิ่มเติม

วิทยาการด้านอาชญาวิทยาได้สนับสนุนให้มีการบำบัดในรูปแบบที่ไม่ต้องใช้สถานฝึกอบรมแบบปิด เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว การบำบัดในรูปแบบของสถานฝึกอบรมแบบปิดที่มีระเบียบเคร่งครัด และในรูปแบบที่ไม่ใช้สถานฝึกอบรมแบบปิด ไม่พบว่ามีผลแตกต่างหรือมีความแตกต่างกันน้อยมากในเรื่องความสำเร็จของงาน สภาพแวดล้อมของสถานฝึกอบรมแบบปิดแม้จะมีความมานะพยายามในด้านบำบัดแก้ไข ก็ไม่สามารถเอาชนะอิทธิพลอันเลวร้ายที่เกิดแก่บุคคลได้ และดูเหมือนว่าจะหลีกเลี่ยงอิทธิพลนี้ไม่พ้นยิ่งไปกว่านั้น การอยู่ในวัยเริ่มต้นของพัฒนาการ ทำให้การถูกตัดอิสรภาพและถูกแยกออกจากสภาพสังคมเดิม ย่อมเกิดผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนรุนแรงยิ่งกว่าที่เกิดกับผู้ใหญ่

กฎข้อ ๑๕ มุ่งที่จะจำกัดการใช้สถานฝึกอบรมแบบปิดในสองทาง คือ ด้านปริมาณ (“หนทางสุดท้าย”) และด้านเวลา (“ระยะเวลาที่สั้นที่สุดเท่าที่จำเป็น”) กฎข้อ ๑๕ สะท้อนให้เห็นหลัก

การพื้นฐานตามมติที่ ๔ ของการประชุมสภาองค์กร ครั้งที่ ๖ ซึ่งกำหนดว่าเด็กและเยาวชนไม่ควรถูกจำกัดอิสรภาพ เว้นแต่ไม่มีหนทางแก้ไขในแบบอื่นที่เหมาะสมกว่า ดังนั้นกฎข้อ ๑๕ จึงขอร้องว่าถ้าจะต้องใช้สถานฝึกอบรมแบบปิดแก้ไขก็ควรจะใช้ให้น้อยที่สุด โดยจัดสถานควบคุมพิเศษและให้คำนึงถึงความแตกต่างของประเภทผู้กระทำผิด ความผิดและประเภทของสถานฝึกอบรมแบบปิด ในความเป็นจริงควรให้ความสำคัญแก่สถานฝึกอบรมแบบเปิดเป็นอันดับแรกก่อนสถานฝึกอบรมแบบปิด ทั้งนี้อาคารสถานที่ควรจัดไว้เพื่อแก้ไขฟื้นฟูหรือเพื่อการศึกษามากกว่าที่จะเป็นสถานที่คุมขัง

๒๐. หลักเสียงความล่าช้าอันไม่จำเป็น

๒๐.๑ แต่ละคดีควรดำเนินการอย่างรีบด่วนตั้งแต่ต้น ทั้งนี้ต้องไม่กระทำให้ล่าช้าโดยไม่จำเป็น

บันทึกเพิ่มเติม

การดำเนินคดีเด็กและเยาวชนอย่างรวดเร็วตามกระบวนการอย่างเป็นทางการนั้นเป็นเรื่องสำคัญที่สุด มิฉะนั้นสิ่งดีงามอันเกิดจากกระบวนการอย่างเป็นทางการและข้อกำหนดอาจเป็นการเสี่ยงภัยได้ ขณะที่เวลาผ่านไปเด็กและเยาวชนจะยิ่งเผชิญความยากลำบากเพิ่มขึ้นทั้งในด้านปัญญาและด้านจิตใจ ซึ่งเกี่ยวข้องกับวิธีการและข้อกำหนดของการกระทำผิด

๒๑. ประวัติความผิด

๒๑.๑ ประวัติของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนควรเก็บเป็นความลับอย่างเข้มงวดไม่เปิดเผยต่อบุคคลอื่น ผู้ที่จะรู้ประวัติเหล่านี้ควรได้แก่ผู้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการวางข้อกำหนดของคดีนั้น หรือผู้อื่นที่ได้รับมอบอำนาจในเวลานั้น

๒๑.๒ ประวัติความผิดของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนไม่ควรถูกใช้ในขั้นตอนการดำเนินคดีสำหรับบุคคลคนเดียวกันที่กระทำผิดเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อนี้พยายามถ่วงดุลประโยชน์ที่ขัดแย้งกันของจำนวนคดีหรือประวัติการกระทำผิด ได้แก่ประโยชน์สำหรับตำรวจ อัยการ และผู้มีอำนาจอื่น ๆ ที่จะปรับปรุงการควบคุมกับประโยชน์สำหรับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน (ดูกฎข้อ ๘ ด้วย) “บุคคลอื่นที่ได้รับมอบอำนาจในเวลานั้น” โดยทั่วไปจะรวมถึงนักวิจัยด้วย

๒๒. ความต้องการสำหรับการทำให้เป็นวิชาชีพและการฝึกอบรม

๒๒.๑ ควรใช้ประโยชน์ของการศึกษาในรูปแบบต่างๆ เพื่อสร้างบุคลากรทุกคนที่ดำเนินคดีเด็กและเยาวชนให้มีความสามารถอันจำเป็นในการประกอบอาชีพ การศึกษาดังกล่าวได้แก่การศึกษาในวิชาชีพ การฝึกอบรมระหว่างปฏิบัติหน้าที่และการฟื้นฟู ความรู้ที่มีอยู่เดิม

๒๒.๒ บุคลากรที่ทำงานด้านคดีเด็กและเยาวชน ควรสะท้อนถึงความหลากหลายของเด็กและเยาวชนที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับระบบ ควรพยายามให้การรับรองความเท่าเทียมกันของตัวแทนสตรีและชนกลุ่มน้อยในหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดีเด็กและเยาวชน

บันทึกเพิ่มเติม

ผู้มีอำนาจในการวางข้อกำหนดนั้นอาจเป็นบุคคลที่มีภูมิหลังแตกต่างกันมาก (ในประเทศอังกฤษ ไอร์แลนด์เหนือ และในเขตที่ได้รับอิทธิพลของระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ ได้แก่ ผู้พิพากษาที่มาจากประชาชน แต่ในประเทศที่ใช้กฎหมายโรมัน และในเขตที่ได้รับอิทธิพลจากกฎหมายโรมัน ได้แก่ ผู้พิพากษาอาชีพ ในบางประเทศก็ได้แก่ สามัญชนที่ได้รับการเลือกตั้งหรือแต่งตั้ง หรือลูกขุน สมาชิกของคณะกรรมการในชุมชน ฯลฯ) ควรกำหนดให้บุคคลเหล่านี้ทุกคนได้รับการอบรมด้านกฎหมาย สังคมวิทยา จิตวิทยา อาชญวิทยา และพฤติกรรมศาสตร์ การอบรมมีความสำคัญมากเท่าเทียมกับความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านขององค์กรและความเป็นอิสระ ไม่อยู่ภายใต้อำนาจของผู้มีอำนาจในการวางข้อกำหนด

สำหรับนักสังคมสงเคราะห์และพนักงานคุมประพฤตินั้น การกำหนดว่าก่อนเข้ารับหน้าที่จะต้องมีความชำนาญเฉพาะในวิชาชีพอาจกระทำไม่ได้ ดังนั้นอาจวางเงื่อนไขของคุณวุฒิให้มีการเรียนรู้งานตามสายวิชาชีพเป็นอย่างน้อย

คุณวุฒิในวิชาชีพเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ก่อให้เกิดความยุติธรรม และความสัมฤทธิ์ผลของการดำเนินคดีเด็กและเยาวชน ดังนั้น จำเป็นต้องปรับปรุงการจัดหาบุคลากร การให้ความ

ก้าวหน้าในการทำงานและการฝึกอบรมในวิชาชีพ และ ต้องจัดหาสิ่งจำเป็นที่ช่วยบุคคลเหล่านั้นให้ปฏิบัติงานในหน้าที่ได้อย่างเหมาะสม

เพื่อให้การดำเนินคดีเด็กและเยาวชนมีความเที่ยงธรรม การแต่งตั้งหรือเลื่อนตำแหน่งบุคลากร ควรหลีกเลี่ยงการแบ่งแยกด้านการเมือง สังคม เพศ เชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรม หรือ ด้านอื่น ๆ เรื่องนี้แนะนำโดยที่ประชุมสภาองค์กร ครั้งที่ ๖ ซึ่งเรียกร้องให้ปฏิบัติอย่างเที่ยงธรรมและเสมอภาคต่อสตรี ตลอดจนให้ใช้มาตรการพิเศษในการจัดหาบุคลากร จัดการฝึกอบรม และช่วยบุคลากรสตรีให้มีความก้าวหน้าในด้านการงานด้วย

ภาค ๔ การบำบัดโดยไม่ใช้สถานฝึกอบรมแบบปิด

๒๓. การปฏิบัติตามข้อกำหนดให้สัมฤทธิ์ผล

๒๓.๑ ในการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้มีอำนาจนั้น ควรมีบทบัญญัติที่เหมาะสมตามที่กล่าวในข้อ ๑๔.๑ โดยผู้มีอำนาจจัดทำขึ้นเองหรือจัดทำโดยผู้มีอำนาจอื่นและแต่ละกรณี

๒๓.๒ บทบัญญัติดังกล่าวควรรวมถึงอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งตามที่มีอำนาจอาจเห็นว่าจำเป็น ถ้าการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวกำหนดให้เป็นไปตามหลักการในกฎข้อนี้

บันทึกเพิ่มเติม

ข้อกำหนดในคดีเด็กและเยาวชนมีอิทธิพลต่อชีวิตของผู้กระทำผิดเป็นเวลานานกว่าในคดีของผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงสำคัญมากที่ผู้มีอำนาจหรือกลุ่มบุคคลที่มีอำนาจอิสระ (ได้แก่ คณะกรรมการปล่อยก่อนกำหนด พนักงานคุมประพฤติสถาบันด้านสวัสดิภาพสำหรับเด็กและเยาวชนหรืออื่น ๆ) ที่มีคุณสมบัติเสมอภาคกับผู้มีอำนาจ ซึ่งวางข้อกำหนดในคดีเดิมนั้นควรกำกับให้มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดนั้น ในบางประเทศมีการจัดตั้งผู้ทำงานสำหรับเรื่องนี้ซึ่งเรียกว่า a juge de l'exécution des peines

ส่วนประกอบของอำนาจ และหน้าที่ของผู้มีอำนาจจะต้องยืดหยุ่น เรื่องนี้มีกล่าวไว้อย่างกว้าง ๆ ในกฎข้อ ๒๓ เพื่อให้ยอมรับกันได้อย่างกว้างขวาง

๒๔. ข้อกำหนดความช่วยเหลือตามที่จำเป็น

๒๔.๑ ทุกขั้นตอนของการดำเนินคดีควรให้ความช่วยเหลือที่จำเป็นแก่เด็กและเยาวชน เช่น ที่พักอาศัย การศึกษา การฝึกอาชีพ การจ้างงาน หรือความช่วยเหลืออื่น ๆ เพื่อเอื้ออำนวยต่อกระบวนการแก้ไขฟื้นฟู

บันทึกเพิ่มเติม

การส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก ดังนั้น กฎข้อ ๒๔ จึงเน้นว่าตลอดกระบวนการแก้ไขฟื้นฟู ให้จัดหาสิ่งอำนวยความสะดวก บริการและความช่วยเหลืออื่น ๆ ที่จำเป็น

๒๕. จัดเตรียมอาสาสมัครและบริการของชุมชน

๒๕.๑ ควรขอร้องอาสาสมัคร หน่วยงานอาสาสมัคร สถาบันในท้องถิ่นและทรัพยากรอื่น ๆ ของชุมชนให้เข้ามาช่วยแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนโดยใช้สภาพแวดล้อมของชุมชนและให้อยู่ในหน่วยของครอบครัว เท่าที่จะเป็นไปได้

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อนี้สะท้อนให้เห็นความจำเป็นของงานด้านแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน การที่จะนำแนวทางของผู้มีอำนาจไปปฏิบัติให้สำเร็จได้นั้น จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาสาสมัครและบริการแบบอาสาสมัคร ซึ่งพิสูจน์แล้วว่าเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่ง แต่ปัจจุบันยังนำมาใช้ประโยชน์ไม่เต็มที่ ในบางโอกาสความร่วมมือจากผู้ที่เคยกระทำความผิดมาก่อน (รวมถึงผู้เคยติดยาเสพติด) สามารถให้ความช่วยเหลือได้มาก

กฎข้อ ๒๕ เกิดมาจากหลักการที่ได้วางไว้ในกฎข้อ ๑.๑ ถึง ๑.๖ และบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องในกติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

ภาค ๕ การบำบัดโดยใช้สถานฝึกอบรมแบบปิด

๒๖. วัตถุประสงค์ของการบำบัดโดยใช้สถานฝึกอบรมแบบปิด

๒๖.๑ วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมและการบำบัดเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรมแบบปิด คือ การจัดให้มีการดูแล การให้ความปลอดภัย การศึกษา ทักษะ และการทำงาน เพื่อช่วยคนเหล่านั้นให้มีบทบาทที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

๒๖.๒ ในสถานฝึกอบรมแบบปิด ควรได้รับการเอาใจใส่ดูแล การคุ้มครองความปลอดภัย และความช่วยเหลือที่จำเป็นในด้านสังคม การศึกษา อาชีพ จิตใจ การบำบัดรักษา และด้านร่างกาย ที่คนเหล่านั้นอาจต้องการตาม อายุ เพศ และบุคลิกภาพ เพื่อประโยชน์ของพัฒนาการที่ครบถ้วน

๒๖.๓ สถานฝึกอบรมแบบปิดควรแยกออกจากผู้ใหญ่ และควรอยู่ในสถานฝึกอบรมแบบปิดที่แยกออกไป หรืออยู่ในส่วนที่แยกออกจากการควบคุมผู้ใหญ่

๒๖.๔ ผู้กระทำผิดที่เป็นสตรี ในสถานฝึกอบรมแบบปิดควรได้รับความสนใจเป็นพิเศษตามความจำเป็นส่วนตัวและตามปัญหา ควรได้รับการดูแล การคุ้มครองความปลอดภัย ความช่วยเหลือ การบำบัด และการฝึกอบรมที่ไม่ด้อยกว่าที่ให้กับผู้กระทำผิดซึ่งเป็นบุรุษ การบำบัดคนเหล่านั้นจะต้องเท่าเทียมกัน

๒๖.๕ เพื่อประโยชน์ของความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชนซึ่งอยู่ในสถานฝึกอบรมแบบปิด บิดามารดา หรือผู้ปกครองควรมีสัมผัสเข้าพบได้

๒๖.๖ ควรส่งเสริมให้มีความร่วมมือกันระหว่างกระทรวง ทบวง กรม เพื่อจัดให้มีการศึกษา การฝึกหัดอาชีพที่เพียงพอหรือเหมาะสมให้แก่เด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรมแบบปิด เพื่อไม่ให้คนเหล่านั้นออกจากสถานฝึกอบรมแบบปิดอย่างคนด้อยโอกาสศึกษา

บันทึกเพิ่มเติม

ทุกระบบและทุกวัฒนธรรมยอมรับวัตถุประสงค์ของสถานฝึกอบรมแบบปิด ตามที่กำหนดไว้ในกฎ ข้อ ๒๖.๑ และ ๒๖.๒ อย่างไรก็ตามวัตถุประสงค์นี้ยังไม่บรรลุผลทุกแห่ง และเรื่องนี้จะต้องได้รับการดูแลอีกมาก

ความช่วยเหลือด้านการบำบัดรักษาและด้านจิตใจเป็นสิ่งสำคัญสูงสุด สำหรับเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดที่มีความรุนแรง และที่ป่วยทางจิตซึ่งถูกส่งไปอยู่สถานฝึกอบรมแบบปิด

การหลีกเลี่ยงอิทธิพลในทางลบจากผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่และคุ้มครองความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรมแบบปิดที่กำหนดไว้ในกฎข้อ ๒๖.๓ นั้น ได้ปฏิบัติตามหลักการขั้นมูลฐานข้อหนึ่งในกฎระเบียบตามมติที่ ๔ ของการประชุมสภาองค์การครั้งที่ ๖ กฎ

นั้นมิได้ห้ามรัฐในอันที่จะใช้มาตรการอื่นต่อต้านอิทธิพลทางลบของผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งอย่างน้อยมีประสิทธิผลเท่ากับของมาตรการที่กล่าวถึงในกฎข้อนี้ (ดูกฎข้อ ๑๓.๔ ด้วย)

กฎข้อ ๒๖.๔ กล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ว่าผู้กระทำผิดที่เป็นสตรี โดยทั่วไปได้รับความเอาใจใส่น้อยกว่าที่ให้กับผู้กระทำผิดที่เป็นชาย ดังที่การประชุมสภาองค์เกรส ครั้งที่ ๖ ได้แถลงไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมติที่ ๕ ของที่ประชุมดังกล่าวได้เรียกร้องว่าทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมในทางอาญา สตรีควรได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันในระหว่างการควบคุม ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษกับปัญหาส่วนตัว และความจำเป็นอย่างอื่น ๆ ของสตรี ยิ่งกว่านั้นยังถือได้ว่ากฎข้อนี้ อยู่ในขอบข่ายของคำประกาศที่กรุงการาคัส ในการประชุมสภาองค์เกรส ครั้งที่ ๖ ซึ่งเรียกร้องให้มีการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันในการบริหารงานยุติธรรมทางอาญาคำประกาศให้ล้มเลิกการแบ่งแยกกีดกันสตรี และอนุสัญญาว่าด้วยการยกเลิกการแบ่งแยกกีดกันสตรีทุกรูปแบบ

สิทธิที่จะเข้าพบ (กฎข้อ ๒๖.๕) เกิดจากบทบัญญัติของกฎข้อ ๗.๑ , ๑๐.๑ , ๑๕.๑ และ ๑๘.๒ ความร่วมมือระหว่างกระทรวง ทบวง กรม (กฎข้อ ๒๖.๖) มีความสำคัญเป็นพิเศษที่จะช่วยส่งเสริมคุณภาพของการบำบัดและการฝึกอบรมในสถานฝึกอบรมแบบปิด

๒๗. การปฏิบัติตามกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษที่สหประชาชาติให้การยอมรับ

๒๗.๑ ในการบำบัดผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรมแบบปิด รวมถึงผู้ที่ถูกควบคุมตัวไว้รอการพิจารณาคดีนั้น ควรนำกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษและคำแนะนำอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องไปปฏิบัติให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

๒๗.๒ ควรพยายามดำเนินการตามหลักที่วางไว้ในกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษให้มากที่สุด เพื่อตอบสนองความต้องการตามอายุ เพศ และบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชน

บันทึกเพิ่มเติม

ในบรรดากฎประเภทเดียวกัน สหประชาชาติได้ประกาศใช้หรือเผยแพร่กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษเป็นอันดับแรก กฎนี้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่ามีผลกระทบไปทั่วโลก แม้ว่าในบางประเทศ การดำเนินการตามกฎนี้เป็นเพียงความใฝ่ฝันมากกว่าที่

จะเป็นความจริง แต่กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นตำนันก็ยังคงมีอิทธิพลที่สำคัญต่อการบริหารงานของสถานฝึกอบรมแบบปิดให้มีความยุติธรรมและมีมนุษยธรรม

กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษได้บรรจุเรื่องการคุ้มครองผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนที่สำคัญบางประการ (ที่พัก รูปแบบของอาคาร เครื่องนอน เสื้อผ้า การร้องทุกข์และการขอความช่วยเหลืออื่น ๆ การได้ติดต่อกับโลกภายนอก อาหาร การดูแลด้านการรักษาโรค บริการด้านศาสนา การแบ่งแยกของอายุ ผู้ดูแล งาน ฯลฯ) และมีบทบัญญัติว่าด้วยการลงโทษ การฝึกหัดทางวินัย และการขัดขวาง หรือระงับยับยั้งผู้กระทำผิดที่เป็นอันตรายอาจเป็นการไม่เหมาะสมที่จะเปลี่ยนแปลงกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำเหล่านั้นให้สอดคล้องกับคุณลักษณะเฉพาะของสถานฝึกอบรมแบบปิด สำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซึ่งอยู่ในขอบข่ายของกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน

กฎข้อ ๒๗ เน้นที่คำสั่งอันจำเป็นสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรมแบบปิด (กฎข้อ ๒๗.๑) และเน้นความจำเป็นเฉพาะตามอายุ เพศ และบุคลิกภาพ (กฎข้อ ๒๗.๒) ดังนั้นวัตถุประสงค์และสาระสำคัญของกฎข้อนี้จึงสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติบางข้อในกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ

๒๘. ใช้วิธีการปล่อยอย่างมีเงื่อนไขให้รวดเร็วและมากที่สุด

๒๘.๑ การปล่อยตัวจากสถานฝึกอบรมแบบปิดอย่างมีเงื่อนไขนั้น ควรกระทำโดยผู้มีอำนาจที่เหมาะสมวิธีการนี้ควรใช้ให้เร็วและให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

๒๘.๒ เด็กและเยาวชนที่ได้รับการปล่อยตัวจากสถานอบรมแบบปิด พร้อมกับเงื่อนไขนั้นควรได้รับการช่วยเหลือและดูแลอย่างใกล้ชิดจากผู้มีอำนาจที่เหมาะสมและควรได้รับการสนับสนุนจากชุมชน

บันทึกเพิ่มเติม

อำนาจที่ออกคำสั่งปล่อยอย่างมีเงื่อนไขอาจเป็นของผู้มีอำนาจตามที่กล่าวไว้ในกฎข้อ ๑๔.๑ หรือให้อำนาจนี้ขึ้นอยู่กับผู้มีอำนาจอื่น ในที่นี้จึงควรใช้คำว่าผู้มีอำนาจที่ “เหมาะสม” มากกว่า

พฤติการณ์ที่ทำให้ได้รับการปล่อยอย่างมีเงื่อนไขน่าจะเป็นที่นิยมมากกว่าการรับโทษจนครบกำหนดเมื่อมีหลักฐานจนเป็นที่พอใจว่ามีความก้าวหน้าในการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว ก็ควรจะ

ปล่อยอย่างมีเงื่อนไขทันทีที่กระทำได้ แม้ว่าจะเป็นผู้กระทำผิดที่เคยเห็นว่าเป็นอันตรายในระหว่างที่อยู่ในสถานฝึกอบรมแบบปิดเช่นเดียวกับวิธีการคุมประพฤติ การปล่อยแบบนี้ผู้มีอำนาจเกี่ยวข้องจะกำหนดสิ่งที่ต้องการให้กระทำพร้อมกับระยะเวลา ดังตัวอย่างเกี่ยวกับ “ความประพฤติดี” ของผู้กระทำผิด เช่น ให้เข้าร่วมโครงการต่าง ๆ ของชุมชน ให้อาศัยอยู่ในบ้านกึ่งวิถี ฯลฯ

ในกรณีผู้กระทำผิดที่ได้รับปล่อยตัวจากสถานฝึกอบรมแบบปิด พนักงานคุมประพฤติหรือเจ้าหน้าที่อื่นควรให้ความช่วยเหลือและสอดส่องดูแลอย่างใกล้ชิด และความกระตือรือร้นชุมชนให้ช่วยเหลือด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ยังไม่ได้ใช้วิธีการคุมประพฤติ

๒๕. การจัดการแบบกึ่งสถานฝึกอบรมแบบปิด

๒๕.๑ ควรจัดให้มีสถานที่แบบกึ่งสถานฝึกอบรมแบบปิด เช่น บ้านกึ่งวิถี บ้านที่มีการเรียนการสอนศูนย์ฝึกอบรมแบบไปเช้าเย็นกลับ และอื่น ๆ การจัดการที่เหมาะสมเช่นนี้จะช่วยให้เด็กและเยาวชนปรับตัวกลับคืนสังคมได้อย่างเหมาะสม

บันทึกเพิ่มเติม

ไม่ควรมองข้ามความสำคัญของการเอาใจใส่ดูแลภายหลังปล่อยจากสถานฝึกอบรมแบบปิดแล้ว กฎข้อนี้เน้นความจำเป็นของการจัดสร้างเครือข่ายของการอบรมแบบกึ่งสถานฝึกอบรมแบบปิด

กฎข้อนี้ยังเน้นความจำเป็นของการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่หลากหลายให้ตรงกับความต้องการต่าง ๆ ของเด็กและเยาวชนที่กลับคืนสู่ชุมชน รวมทั้งจัดให้มีการแนะแนวและให้ความช่วยเหลือที่เป็นก้าวก้าวสำคัญของการกลับคืนสู่สังคมได้สำเร็จ

ภาค ๖ การวิจัย วางแผน วางนโยบาย และประเมินผล

๓๐. การวิจัยเป็นรากฐานของการวางแผน วางนโยบาย และประเมินผล

๓๐.๑ ควรจัดองค์กรและสนับสนุนการวิจัยที่จำเป็นต่อประสิทธิภาพของการวางแผนและการวางนโยบาย

๓๐.๒ ควรจัดให้มีการทบทวนและประเมินผลเป็นครั้งคราวในเรื่องของแนวโน้มปัญหา สาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในระหว่างที่ถูกควบคุม

๓๐.๓ ควรจัดให้มีกลไกการวิจัยในด้านการประเมินผล ให้อยู่ภายในระบบของการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ข่าวสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อการประเมินผลที่เหมาะสม และเพื่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการบริหารงานในอนาคต

บันทึกเพิ่มเติม

การวางนโยบายว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน โดยใช้ผลงานวิจัยนั้นได้รับการยอมรับกันอย่างกว้างขวางว่าเป็นกลไกสำคัญที่ควบคุมการปฏิบัติงานให้เท่าทันความก้าวหน้าของความรู้สมัยใหม่ และทำให้ระบบความยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชนมีการพัฒนาและปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ข้อมูลร่วมกันที่สะท้อนถึงกันระหว่างนโยบาย และงานวิจัยมีความสำคัญมากเป็นพิเศษต่อความยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงอย่างมากและรวดเร็วในรูปแบบการใช้ชีวิตของเด็กและเยาวชน รูปแบบของอาชญากรรมที่กระทำโดยเด็กและเยาวชน การโต้ตอบทางสังคม และทางอาญาต่อการกระทำผิดและอาชญากรรมของเด็กและเยาวชน จึงกลายเป็นของล้าสมัยและไม่เหมาะสม ภายในเวลาอันรวดเร็ว

ดังนั้นกฎข้อ ๓๐ จึงกำหนดให้ผสมผสานการวิจัยเข้าไปในกระบวนการจัดทำนโยบายและการบริหารงาน กฎนี้ยังเน้นให้เห็นความจำเป็นของการทบทวนและประเมินผลเป็นประจำเกี่ยวกับโครงการและมาตรการที่ใช้กันอยู่ และเน้นให้เห็นความจำเป็นของการวางแผนงานภายในบริบทที่กว้างขึ้นของวัตถุประสงค์ในการพัฒนาโดยภาพรวม

การประเมินผลความต้องการของเด็กและเยาวชนตลอดจนแนวโน้มและปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนอย่างสม่ำเสมอ เป็นสิ่งที่จะขาดเสียไม่ได้ เพื่อปรับปรุงการวางนโยบายที่เหมาะสมและจัดการแก้ไขทั้งในระดับอย่างเป็นทางการอย่างไม่เป็นทางการ การวิจัยโดยบุคคล หรือกลุ่มบุคคลหนึ่งเป็นอิสระควรได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานที่รับผิดชอบ และควรจะนำความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนมาศึกษาด้วย มิใช่ศึกษาแต่เฉพาะผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับระบบเท่านั้น

การวางแผนงานจะต้องเน้นเป็นพิเศษถึงประสิทธิภาพและความยุติธรรมของการให้บริการ การจะไปถึงจุดหมายดังกล่าวได้นั้น จะต้องมีการประเมินผลงานอย่างลึกซึ้งเป็นประจำถึงความต้องการ และปัญหาเฉพาะด้านของเด็กและเยาวชน พร้อมกับระบุให้ชัดแจ้งถึงลำดับความสำคัญของสิ่งเหล่านั้นด้วย นอกจากนี้ควรมีการประสานงานในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชน การ

จัดทำรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการที่ใช้ประโยชน์จากโครงการในชุมชนและวิธีกำกับการทำงานของโครงการที่จัดตั้งขึ้น เพื่อช่วยเหลือเด็กและเยาวชนและเพื่อเป็นหนทางเลือกทดแทนการใช้สถานฝึกอบรมแบบปิดนั่นเอง